

Ποίηση

Μνήμης Όρκος*

του δρα Σάββα Θ. Κόκκινου

Σε τραγουδάω πατρίδα μου
 και λούσομαι απ' το φως σου
 Στην υπομονή σου γονατίζω
 κι όρκο δίδω
 ταχυδρόμος η ακούραστη μνήμη μου
 στα χέρια που παρέμειναν υψωμένα
 κατά κει που η προσευχή
 γίνεται ελπίδα...

Πως ο χρόνος δεν θα γίνει γιατρός μου
 κι η θύμηση ανίατη αοσθένεια
 θα με τρομάζει κάθε στιγμή

Πως άνανδροι, κλέφτες, δολοφόνοι, βιαστές
 παντοτινοί εφιάλτες
 θα αναταράζουν τη σιωπή μου

Πως υποταγμένος στην αλήθεια
 δ' ανεβάζω το βλέμμα στον ουρανό
 κι οι κραυγές των ξεριζωμένων της γης μου
 θα ξεσκίζουν τα σωδικά μου
 και το δάκρυ ανοιχτή πληγή μου
 θα ποτίζει νέα βλαστάρια

Πως θα παραμείνω
 μέχρι θανάτου άρρωστος
 μόνη κληρονομιά μου
 η «αοσθένεια» μου
 λύτρωση απ' τα υγιή παράσιτα...

Τάφοι σηματοροί
 διαχρονικοί φάροι
 οι νεκροί αδλεφοί μου!

Βανβ, 1989

Το σπίτι μου*

Λοιπόν
 τι οικόσημο είναι αυτό που φοράς
 πώς σε μασκάρεψαν έτσι
 πού πήγαν οι λεμονανθοί σου
 γιατί δέχτηκες να αλλοιώσουν έτσι
 το θυμιάμά σου;
 Καλό μου σπίτι
 πού πήγε η μεγάλη σου καμαρό-
 πορτα
 τι σόι παραπόρτι είναι αυτό στο
 πλάι σου,
 πού πήγε το λύχνο σου;

Γιατί τα έδιωξες τα χελιδόνια
 γιατί στο περβάζι σου
 κάθονται μαύρα πουλιά
 και τί γυρεύουν μέσα σου
 τ' άγρια φαντάσματα κι οι αράχνες;
 Σπίτι μου
 κλείσε μου εσύ το μάτι
 κι εγώ έρχομαι μ' ένα ασημένιο
 φεγγάρι
 να σου φέξω
 και πνίξε τους
 που σε ληλατούν.

Υστερόγραφο*

Ηλιοπενταδάκτυλε,
 Ήλιε μου και Πενταδάκτυλε,
 ελπίζω να πήρες το γράμμα μου.
 Και τούτων λεχθέντων
 σου στέλλω ένα ωκύποδα
 να σου φέρει το υστερόγραφό μου.
 Ο κάμπος, που λες, χειμάζεται
 από τα πολλά λείψανα
 και τους σκελετούς
 από τα ερειπωμένα καμπαναριά
 κι από τη στάχτη.
 Όλα σιγοβράζουν
 ερεδίζουν τη φλόγα
 και το ηφαίστειο ξεχειλίζει.
 Όπου να'ναι θα ξεράσει τη λάβα του.

Λίγα νοήματα απόμειναν λαγαρά
 όπως τα άδολα φεγγαρόφωτα.
 Τα δένω λοιπόν με τα λουριά σου
 ήλιε μου

και φεύγω με το δισάκι μου στον
 ώμο.
 Όπου πατάω στο χώμα σου,
 ανάβουν φώτα
 κι άγρια κρίνα φύονται
 μοσχοβολιά
 στο άγιο σου σώμα, Πενταδάκτυλε.
 Στη μακρόβια δίνη τη λύση δίνει
 μια ξεχασμένη καρδερίνα
 κι ένας τρελός αετός
 με τα φτερά απλωμένα.
 Η ελπίδα απέληξε εντέλει
 σε αστείρευτη πηγή
 με το νερό της σαν το σμάλτο.

Ηλιοπενταδάκτυλέ μου,
 για κοίτα σου χαμογελάει ο Θεός
 που'ναι κρυμμένος
 πίσω από τις ανδισμένες μυρτιές
 μας.

Σου στέλλει από ψηλά άσπρα γερά-
 νια
 και χρυσοκέντητα μαντήλια
 να τα φοράνε οι κοπελιές σου.
 Σου ρίχνει αστέρινα σμαράγδια
 κι η θάλασσα πήλημύρισε
 από ολοζώντανα βότσαλα
 κι οι ρημαγμένες σου πλατείες
 χόρτασαν μεστά σταφύλια μελιχρά.

Οι καμπάνες των ναών σου
 κρέμονται στα ηλιοκρόσσια σου
 κι οι ήχοι τους χαρμόσυνοι
 πέφτουν σαν τη βροχή
 στα στεγνά σιντριβάνια μας.
 Πυρσοί και φλόγες παντού
 κι ανεμισμένα λάβαρα της λευτεριάς
 δερμαίνουν τις καρδιές
 και ζώντων και νεκρών.
 Άνοιξε την παλάμη σου, Άρχοντά
 μου,
 να σου ρίξουνε μπόλικο μύρο
 οι στολισμένες μυροδόχες.
 Αφουγκράσου το φλοίσβο
 της κουρσεμένης θάλασσας
 που σέρνει τα νικητήρια περίλαμ-
 πρα.

Για δεξ χαμογελαστή τη θάλασσά
 μας
 που υψώνει τους νεκρούς
 τους ναυαγούς και τους άφαντους
 άλλους
 μπροστά στο εικονοστάσι σου
 και δέξου τα γλαυκά φιλιά τους,

δέξου τα που σου χαμογελάνε.

Η άπλα του κάμπου ευωδίασε
 κι ένας λαός με ωραία μάτια ευω-
 χείται.

Δε λείπει πια κανένας από το τρα-
 πέζι σου

μήτε ζων
 μήτε νεκρός
 μήτε αγνοούμενος.
 Στα πέτα τους θρονιάστηκαν
 μυρσίνες και δάφνες και αναμμένα
 κεριά.

Οι ανεμόμυλοι και τα μαγγανοπή-
 γαδα
 φτερουγίζουν μες στο κρύο νερό
 κι εγώ με την αφή μου
 σκουπίζω τον ιδρώτα σου
 που αναβλύζει το μύρο των αιώνων.
 Να'σαι καλά Ηλιοπενταδάκτυλε.
 Όταν θα'χεις τα πρώτα σου γενέθλια
 θα σου φέρω κουκουνάρια
 για τα παιδιά μας που έφυγαν,
 θα σου φέρω γλειφιτζούρια
 για τα αγνοούμενα που δεν γνώρι-
 σαν

ούτε μάνα ούτε πατέρα,
 θα σου φέρω και τις ολολύζουσες
 πικροδάφνες
 που σου'μειναν τελικά πιστές
 αλλά θα σου φέρω και το κανίσκι
 μου,

μια φλόγα
 ένα άσπρο φιλί
 να το φοράς που σ' αγαπώ.